

Stalo se - příloha

V neděli 5. května jsme v Kaplici v kostele sv. Floriána oslavili svátek patrona tohoto kostela. Jeho příklad nás vede ke statečnosti ve službě bližním. Vyprá-

věl jsem příběh o tom jak jedna dívka se ve škole zastala svého spolužáka, jemuž se druzí posmívali. Možná, že i v našem okolí je někdo, kdo potřebuje naše zastání.

Jako tradičně při této „Malé pouti“ po mši sv. následovalo malé občerstvení. Tentokrát ne venku – protože pršelo – ale uvnitř. Děkuji všem, kteří na tuto slavnost něco upekli a přispěli tak ke svátečnosti tohoto dne.

Začátkem května se v kaplickém kostele sv. Petra a Pavla zastavili poutníci z Rakouska, kteří si zde pod vedením svého kněze vykonali májovou pobožnost. Přivítali jsme je také s malým občerstvením

Tyto dvě fotografie jsou z nedělního setkání společenství mladší a střední generace. Začíná v 18.30, v době letního času o hodinu později. Hovoříme o nedělním čtení o různých tématech, svých zážitcích apod. Každý je zván!

Rodáci a pout' v Omleničce

V sobotu 19.5. se konala v Omleničce poutní slavnost v souvislosti s patronem kostela sv. Janem Nepomuckým. Zároveň jsme zde uvítali německy mluvící rodáky s paterem Geraldem Wartmuthem.

Spojuje nás jednak kostel, jehož opravu rodáci významně podpořili a jehož 300 leté výročí zahájení výstavby si v tomto roce připomínáme a pak nás spojuje také postava sv. Jana Nepomuckého Jeho sochy stojí na mostech mnoha zemí, zvláště v našem sousedství. Most je symbolem sjednocení a tak můžeme odhalovat, čím nás sv. Jan

spojuje. Je to úcta ke světci, který se stal obětí nepřátelství světské moci vůči církvi. S tím jsme měli všichni nějaké zkušenosti – ať už z doby nacismu nebo socialismu. Inspiruje nás to k odvaze, být věrni Kristu i církvi a hájit ji.

Také téma Janova mlčení je hluboké. Nemluvme zbytečně o chybách druhých, všimějme si jejich předností a o nich mluvm. Snažme se hájit odsuzované, vždyť i Kristus je spíše náš obhájce než soudce.

Na květen připadá 300-leté výročí od podání žádosti o stavební povolení, které bylo také doplněno o stavební plány. Je v tom i trochu inspirace: Když něco nového začínáme vždy je dobré vše důkladně promyslet a naplánovat a také si zajistit podporu shůry! Chrám církve vlastně stále budujeme, promýšlejme jak dál, naslouchejme Písmu, a obracejme se výše!

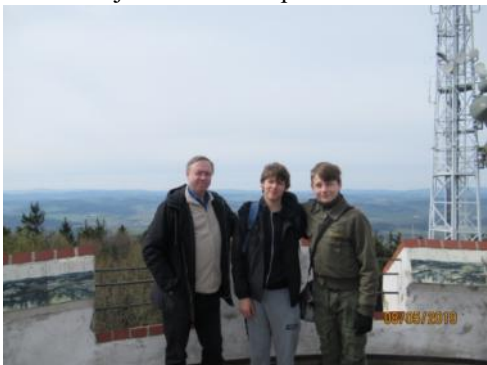
Po skončení mše sv. následovalo, jako tradičně, malé občerstvení připravené farníky. Díky.

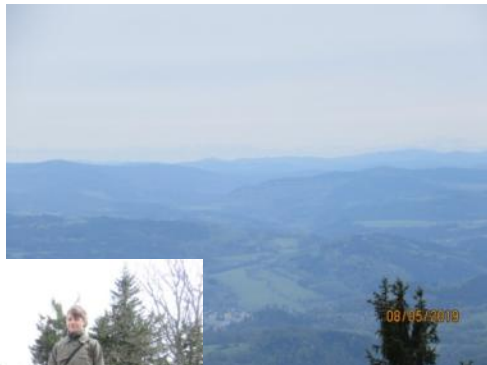
Výlet na Klet' a do ŽOO

Stalo se již tradicí, že o květnových volných dnech jezdíme s mladými z našich farností na výlet. Tentokrát jeli jen dva kluci navštěvující hodiny náboženství v Kaplici: Nikita a Dominik. Jel s námi ještě Pavel z kaplické farnosti. Lanovkou jsme se pohodlně dostali na vrchol, kde

je také umístěn televizní vysílač. To nám může připomenout, že ten kdo dosáhne výšin duchovního života, může také svým duchem ovlivňovat své okolí. Nahoře jsme ještě poobědvali. Člověk musí pamatovat také na své tělesné potřeby a společné jídlo také sblížuje.

Z rozhledny je vidět celý náš kraj jako na dlani. Nadhled nad našimi starostmi nám umožní pohled Kristův, když se s ním

v modlitbě sjednotíme. Dalekohledem jsme mohli vidět i Alpy. Také biblické ideály harmonie všeho jsou nadějným výhl.

výhledem pro náš život. Budeme však muset ještě překonat mnohá úskalí, než k jednotě všeho dojdeme.

Nejen příroda, ale i zvířata budou součástí obnoveného světa. Vždyť proč by je jinak Noe zachraňoval v Arše, proč by se psalo o tom, že v Božím království se bude pást beránek s vlkem (Iz)?

Návštěva ZOO Hluboká nás podnítila k zamyšlení nad společenstvím nás lidí se zvířaty. I zde se učíme - respektu, přijímání jejich

odlišností, vytváření podmínek pro jejich šťastný život i v zajetí. To vše se dá uvést do souvislostmi našeho života.

Kluci si pak vyzkoušeli svou trefu do terče při lukostřelbě, či střelbě z kuše. I naše činy musí být přesně zamířeny, aby dosáhli požadovaného účinku. Promysleme s Pánem, to co děláme

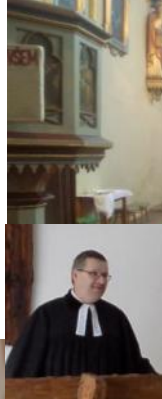
Petropavlovská pout' v Kaplici

Každoročně slavíme v Kaplici kolem svátku apoštolů Petra a Pavla - patronů tohoto kostela - poutní slavnost. Letos to vyšlo na neděli 30.6. Pozvání přijal generální vikář naší diecéze David Henzl., který bohoslužbě předsedal a kázal.

Na oltářním obraze jsou znázorněni apoštolové sv.

Petr a Pavel jak se loučí před svou mučednickou smrtí. Loučení patří životu. Stále něco končí a něco nového začíná. Už se zdálo, že i já se budu muset rozloučit s farnostmi na Kaplicku a po 14-ti letech budu přeložen, ale pak se situace změnila a já zde ještě min. rok budu působit. Loučili jsme se však s farářem evangelické církve, který odchází do Domažlic. Při této bohoslužbě jsem mu poděkoval za léta plodné spolupráce a popřál Boží požehnání na novém místě

vzali vážně své poslání svědčit bližním o Boží lásce.. Je třeba, abychom jako apoštolové měli rozmyšleno, co dělat pro svět okolo nás, aby byl lepší.

Petr a Pavel jsou svou růzností příkladem, že odlišnosti povah a chování se dají spojit do harmonické jednoty v různosti. Všichni bychom přes vzájemné rozdílnosti měli spolupracovat na díle spásy. Apoštolové

Podobně jako jsme byli shromáždění u stolu v kostele, scházíme se také (i když jen v menším počtu) u jídelního stolu na faře k společnému obědu. Je s námi i rodina evangelického faráře Daniela. Společné stolování spojuje. Je to významný symbol důvěrných vztahů, které se tím prohlubují.

Také před farou se koná posezení u jídla a pití zajištěné Hospodou provozovanou Kamilem Voncem.

V Jeruzalémě ve starozákonní době se všechny svátky slavili nejen v chrámě, ale také před ním při hostině.

K poslechu hrála kapela „Hraje je to“ což je harmonikářské duo František Hüttner & Martin Dolanský + bubeník. Vytvořili moc hezkou atmosféru.

Možná by se sem také hodilo nějaké krátké duchovní slovo. Snad příště bude lepší příležitost něco připravit.

První křesťané se také často scházeli u stolu ke společnému jídlu a tak i tímto setkáním

navazujeme na odkaz apoštolů Petra a Pavla. Bylo by fajn, kdyby více našich farníků pociťovalo touhu po obecnství. Vždyť Boží království je královstvím přátelských vztahů a často se zobrazuje právě přirovnáním k hostině. Škoda, že mnozí pozvaní, jako v podobenství (Mt 22) nepřichází.

Jakub se svými výrobky

V 15 hodin začíná program pro děti na faře. Otevírá se brána do nitra farního areálu a začínají přicházet první dětské návštěvníci.

Není jich mnoho, ale myslím, že potěšili nás i sami sebe. Jednoduché hry mají připomenout důrazy učení apoštolů.

Hod míčkem můžeme uvést do souvislosti s potřebou správně zaměřit svůj život, abychom prošli „úzkou branou“ k věčnému životu.

Chůze na chůdkách měla připomenout že leckdy procházíme v životě nesnadnými podmínkami.

Prolézací tunel zase jakoby říká: když se octnešv temnotách jako Petr a Pavel, nepodléhejmalomyslnosti, ale jdi dál. Každý tunel má svůj konec, nevzdávej to!

Golfový míček, který je třeba dobře mířenými údery postrčit směrem k jamce, naznačuje, že všechno má své místo a je třeba vším hýbat tak, aby ho zaujali.

Kuželky nás vyzývají, abychom se snažili porazit to, co nám škodí. Jsou to především naše špatné vlastnosti a naše sobectví. Ale i nemoci, nedostatky... a také zlovyky. Každý jistě ví, kde má své slabosti. Pomůže nám Pán, který Pavlovi řekl: Stačí Ti moje milost, neboť síla se nejvíce projeví ve slabosti.

Kruhy hula hula jakoby připomínají, že to máme v životě pěkně roztočit. Neboť život je pohyb. Kolik věcí, když je děláme se zaujetím a radostí se pohne dopředu. Duch svatý je duchem mládí a je třeba o něj prosit a jemu se otevírat. Také společenství lidí, kteří mají stejné smýšlení a ideály nás může správným způsobem roztočit. Na druhé straně se

Další stanoviště připomínalo apoštoly – totiž vana s vodou a lodičkami. Častokrát se apoštolové ocitli na lodi a v bouři. Podobně jako my se nacházíme v lodičce církve, která také není ušetřena bouří.

však člověk musí snažit, aby ho nikdo nedokázal vytočit a vyvést z rovnováhy.

Lodičky bylo třeba svým dechem – foukáním dopravit k druhému břehu. I nás popohání kupředu dech Boží – vanutí Ducha svatého, i vanutí našeho dobrého ducha. Kéž tedy skrze nás vane!

Někdy nás však zavane i do nebezpečí, to připomněl sklep – vězení, jehož ani apoštolové nebyli ušetřeni. Pamatujme i na uvězněné a pomáhejme jim!

Závěr programu patřil koncertu duchovní hudby. Avizovaní hudebníci bohužel pro zdravotní problémy nemohli přijet a tak pohotově zaskočil Leo Schwarz a jeho dcera Johanka. A byl to nádherný zážitek z hudby pro varhany, cello a zpěv. Koncert vyslechlo v kostele sv. Petra a Pavla asi dvacet lidí.

Po oficiálním programu ještě několik mladších posedělo a popovídalo na farním dvoře pod stanem. I tento stan se tak stal stánkem schůzky. 2M

Děkuji všem pomocníkům a spolupracovníkům, kteří pouť pomohli zorganizovat. Děkuji Městu Kaplice, které podpořilo koncert i všem účastníkům, že přišli. pš

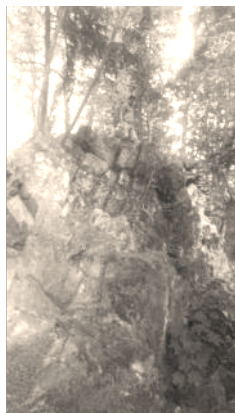
farní výlet do Kuklova

do nedostavěného kláštera jsme podnikli v neděli 16.6.2019. Ten byl založen Petrem IV. z Rožmberka r. 1495. Povolal sem mnichy z řádu sv. Františka z Pauly. Ale již r. 1530 byl opuštěn.

Místo připomíná, že ne vždy se vše vydaří. Ale i nedostavěný chrám má působivou atmosféru. Naznačuje, že i naše farnosti jsou jakoby nedostavěné a vztahy pobožené. Je tedy třeba uvědomit si, co pro jejich dostavbu mohou udělat já.

Pak jsme se ještě vydali k zřícenině hradu který se jmenuje Kuglvajt. Býval to královský hrad, který založil r. 1357 biskup Jetřich Mindenský a po jeho smrti připadl králi Václavu IV. Pak byl dobyt a pobořen Rožmberky.

Každý hrad může být symbolem lidského nitra, v němž můžeme hledat své útočiště. Ale zároveň může připomínat, že přílišná uzavřenost může být také na škodu. Je totiž třeba snažit se o dobré vztahy s okolím a obracet nepřátelství ve spojení. To vyžaduje dialog a odvahu také něco obětovat.

Křest v Malontech

se konal v neděli 2.6. při dětské mši svaté. Pokřtěn byl malý Samuel, který se na něj připravoval na hodinách náboženství s katechetkou Štěpánkou v Kaplici. Křest je začátkem přátelství s Ježíšem, je obrádem naznačujícím přijetí nového života od Boha.

Ten nový život se musí projevovat také navenek. Pokřtěný dostává bílé roucho, připomínající čistotu duše a také svíce jejíž plamen je obrazem ohně ducha, který má v pokřtěném hořet. Aby tento oheň neuhasl, je třeba ho rozdmýchávat účastí na bohoslužbě, na křesťanských akcích a skrze četbu Písma a duchovních knih. Bílé roucho duše, je zase třeba pravidelně „prát“ ve svátosti smíření, kdy svou lítostí a Božím odpuštěním jsou smazávány naše hříchy.

Pro křesťanský život je také potřeba udržovat vztahy s jinými křesťany, účastnit se společenství a také se podílet na službách v církvi, ve farnosti. Například ministrováním.

1. svatě přijímání a křty

V Malontech ještě zůstaneme a připomeneme si první účast u stolu Páně Nikolky Burdové.

Přijímat Krista jako pokrm své duše znamená přijmout ho do svého srdce. Mít ho

rád, ráda a také pro Něj něco udělat. Ve svatém přijímání si uvědomujeme, že se stáváme částí jeho Těla, že jsme jakoby Jeho rukama a nohama. A on nás posílá k druhým lidem, abychom nim projevovali svou lásku své přátelství.

V neděli 28.7. byli v Malontském kostele pokřtěni kluci Gažíkovi – Vojtěch a Tomáš. Modleme se i za ně, aby se stali dobrými křesťany.

Další křest většího dítěte se konal na Svatém Kameni 6.7. Křest otevírá přístup k nebesům. Někdy – zvláště v souvislosti s našimi

akcemi pozoruji zvláštní mraky na obloze. Tyto jsem vyfotil při cestě z přípravy na křty v Malontech. Že by znamení?

V létě jsem občas zván na skautské, či křesťanské tábory, abych s dětmi, či mládeží slavil eucharistii. Jedná se vždy o hezký zážitek.

Mši sv. slavíme buď v přírodě, nebo ve stanu. Příroda je krásným Božím chrámem a Boží přítomnost zde můžeme vnímat jedinečným způsobem. Bylo by jistě dobré někdy udělat i běžnou nedělní bohoslužbu venku - např. i na farním dvoře a radovat se ze zeleně kolem nás. I slavení ve stanu je symbolické, můžeme si vzpomenout na „stánek schůzky“ který měli Izraelité jako přenosnou svatyni při cestách do zaslíbené země. Může to být nejen zpestření prožívání bohoslužby, ale i příležitost jak nás Bůh může oslovit zase jinak.

Při slavení s dětmi většinou také dochází k dialogu s nimi a je to moc hezké. Škoda že u nás moc dětí na dětské bohoslužby nechodí a už vůbec si nechtějí sedat dopředu. Škoda je též, že dokud fungoval křesťanský tábor, který organizovali mladí z Vyššího Brodu a na němž se podíleli i lidé z našich farností, nebyl o něj z řad dětí našich farností příliš zájem. Pokud rodiče nemají zájem využívat těchto možností k vedení dětí k Bohu, potom se ovšem budeme muset smířit s tím, že lidé v kostelích budou stále ubývat, až je prostě budeme muset pro nezájem uzavřít a děti si místo Boha, který je Lásky, Pravda a Dobro zvolí jiná božstva, jako je úspěch za každou cenu, bohatství a moc.

Hezkou příležitostí k posezení na faře bývají v rámci společenství, na jehož schůzky je každý zván, slavení narozenin. Tak jako se slaví v rodině, tak i v té naší farní rodině. Je to projev souzáležitosti a společné radosti ze života. Já jsem slavil v červenci 55. narozeniny a moc děkuji všem, kteří mi přišli popřát a oslavit je se mnou. Děkuji také všem za dárky, které mě moc potěšily.

Táboráky v našich farnostech

Začátkem léta se v našich farnostech setkáváme u táboráku. Ten připomíná, že uprostřed našich společenství má hořet oheň Ducha Svatého, oheň lásky. Oheň hřeje a dává energii, také na všech našich setkáních bychom měli pocítit teplo a sílu přátelství. V Malontech, odkud jsou tyto fotky, jsme se setkali v úterý 2.7. u Farského rybníka. Akci jsme konali spolu

s kroužkem mladých myslivců. Ti se na svých schůzkách věnují především ochraně přírody. To je jistě vlastní úkol i nás křesťanů.

Společně jsme si zahráli několik her. I život můžeme brát jako

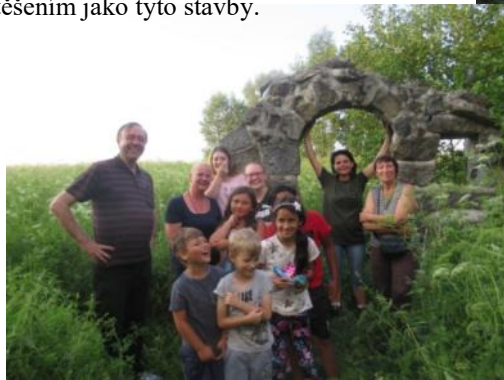
hru, v níž máme něco dokázat. Důležitým úkolem je i udržovat oheň. Pokud uhasíná v našich vztazích, hrozí, že zaniknou. Je třeba se tedy vždy zajímat o to co oheň mezi námi může rozdmýchat a obnovit. Příkládejme své nápady!

Opakem ohně je voda – důležitý prvek. Voda pochází z hlubin i shůry. Je tak vbrazen Božího Ducha, kterého nalézáme jak v hloubce nitra, tak ve výšinách duchovního života. Voda zavlažuje přírodu a ta může růst, kvést a přinášet plody. Stejně je to opět se společenstvím.

Uprostřed divoké přírody znamená Boží přítomnosti. Ale takovouto kapličkou je i každý z nás! neseme přece v sobě Božího Ducha, jsme jeho příbytkem. Kéž i my jsme pro druhé potěšením jako tyto stavby.

U vod Farského rybníka jsme mohli i taktó uvažovat. Vydali jsme se na průzkumnou výpravu bujnou vegetací kolem vody a našli jsme zajímavá místa. Například tuto kapličku s křížem (foto vlevo)

Nacházíme tu však i život. I tento šnek má domeček – tedy příbytek v němž nalézá své útočiště. I to je pro něj taková kaplička.

Přicházíme pak i ke krásné bráně. I uprostřed nás a našeho života se nalézá brána k ráji. Jen jí objevit a projít jí. Zapadající slunce nám pak ještě připomnělo tu poslední bránu, kterou jednou projdeme k životu věčnému.

V Kaplici nás na táborák 3.7. přišlo jen pár, ale stejně jsme prožili hezké chvíle při opékání špekáčků, písničkách a vyprávění i hrách. Hezký prostor farního dvora je na podobné akce jako dělaný a tak doufám, že nás příště

bude víc. O pohodu se postaral také Pavel Čada s kytarou a tramskými i lidovými písničkami. Většinou nemůže chybět píseň „Když jsem já šel tou Putimskou branou“ související s povoláním kněze. Díky!

Poprvé se konal táborák také v mé nové farnosti – v Benešově nad Černou. Děti přišly sice jen dvě, ale o to víc dospělých. A tak to bylo i mé první seznámení s novými farníky. Přivezl jsem na toto setkání všechno, ale všechno sem i díky Obecnímu

úřadu bylo přivezeno. Díky! Zapomněl jsem na jedno jediné – na zpěvníky, ale naštěstí pan místostarosta, několik kytarových zpěvníků dodatečně přivezl. I za to díky. Kromě písniček došlo i na humorné příhody i na vtipy. A pak i na hry.

Přivezl jsem také celkem dost pomůcek ke hrám a soutěžím. Aby to nevyšlo na prázdno, zapojili se do soutěžení nakonec všichni. Házení míčků a kroužků na cíl, chytání rybiček, šipky ... to vše nebylo problémem ani pro velké děti Boží.

I ty malé se bavily – i tím, když je někdo vyzvedl k posazení se na střechu auta. Po dvou a půl hodině jsme se s dobrým pocitem rozešli.

Setkání u ohně mi také připomnělo jeden úryvek z knihy proroka Ezechiela. S tím se pojí i jeden zajímavý zážitek. Mám rád vědeckofantastické filmy a často v nich nacházím i nějakou filosofickou či teologickou myšlenku. Nedávno jsem viděl film

kteří líčil setkání lidí s mimozemskými bytostmi, které přenesly dvě vyvolené děti do jiného světa připomínající ráj, zatímco tento svět postupně pohlcovaly plameny zkázy ze Slunce, které zvýšilo svůj výkon. Bytosti byly podobné andělům a kosmická loď líčení Boží slávy v 6. kapitole knihy proroka Ezechiela. Říkal jsem si, že možná mi Pán tím chce něco říci. A tak jsem doufal, že na konci filmu se objeví nějaké číslo, které odkáže na nějaký biblický úryvek. Nestalo se. Ale pak jsem na potměně obrazovce monitoru (na němž jsem film sledoval) objevil datum toho dne: 10.6. A tak jsem si vyhledal 10. kapitolu a 6. verš knihy proroka Ezechiela, kde stojí: "Naber oheň ze soukolí." A to mě velmi oslovilo, pochopil jsem hezkou myšlenku, že i z našeho středu, z našeho kola-společenství máme brát oheň pro sebe i pro druhé. A tak jak film, nejspíše v souvislosti se zvěstí Ezechielovou, tak i uvedený citát z bible je myslím Božím vzkazem pro nás všechny. Uvědomil jsem si to zvláště při setkání manželů, které bylo také u ohně a ten byl skutečně rozdělán v kole z automobilu.

Obrázek vpravo je však z Omleničky

